

בע"א (אילת) 59283-01-13 - בן ציון שפירא נ' עיריית אילת

בע"א (אילת) 59283-01-13 - בן ציון שפירא נ' עיריית אילת

בע"א (אילת) 59283-01-13

בן ציון שפירא

נגד

עיריית אילת

בית משפט השלום באילת

[14.02.2013]

כב' השופטת רות אטדגי-פריאנטה

החלטה

1. בפני בקשה משולשת לביטול דו"ח חנייה, להארכת המועד להגשת בקשה להישפט ולמתן צו מניעה לעיכוב הליכי גבייה על עבירת חניה ברכב מ.ר. 59-897-09 מתאריך 3.5.2002.
לטענת המבקש, לא ביצע את העבירה המיוחסת לו ומכל מקום לא שהה בעיר אילת במועד האמור. עוד טוען המבקש כי הכתובת שצוינה בדו"ח אינה תקינה, כי הן העבירה והן העונש התיישנו זה מכבר וכי פנה אל המשיבה ע"מ לבטלם אך בתגובה החלה האחרונה בהליכי גבייה.
לדבריו, בפעם הראשונה בה נודע לו על עבירת החנייה נושא הבקשה "הייתה לפני כשנה כאשר קיבל באמצעות הדואר הודעה על הקנס עם שובר תשלום".
עוד נטען כי "באופן מפתיע, קיבל המבקש לפני כשבועיים ימים לערך... הודעה על ביצוע פעולת גבייה".
לבקשתו, אשר הוגשה ביום 31.1.2013, צורף תצהיר. הא ותו לא. לא צורפה ההודעה שנטען שהתקבלה "לפני כשנה", לא צורפה אסמכתא על פניית המבקש למשיבה ולא צורפה אסמכתא כשלהי לגופו של עניין בטענת היעדרו של הנאשם מהעיר אילת במועד האמור.
2. המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, המדובר בעבירה ישנה מאוד שבוצעה ביום 3.5.2002 עליה ידע המבקש במועד, הן בעקבות הדבקה על שמשת הרכב והן בעקבות שליחת הודעה על קיומה עוד ביום 9.2.2003 ולמצער מיום 12.11.2009 מועד בו קיים אישור מסירה חתום בידי המבקש. לטענת המשיבה, משלא פעל המבקש לאורך השנים ולא נתן כל טעם סביר לאיחור שבהגשת בקשתו, דינה להידחות.

לטענת המשיבה, לאור הוראות סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי לפיו רואים מי שלא שילם קנס שהוטל עליו ולא הגיש בקשה להישפט במועד הקבוע, כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס, הרי שדין הבקשה להידחות.

עוד לטענתה, משנשלחה הודעה לכתובתו של המבקש עוד ביום 9.2.2003, חזקה עליו, מכוח תקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי שקיבלה וידע עליה.

משבחר המבקש שלא לפעול משך תקופה כה ארוכה, אין לו להלין אלא על עצמו ודין הבקשה להידחות. דיון והכרעה:

3. דין הבקשה להידחות.

4. המבקש מודה כי לפחות "לפני כשנה" נודע לו על קיום הדו"ח וטוען כי פנה בעקבות הידיעה למשיבה. כאמור, לבקשה לא צורף דבר מלבד תצהיר המבקש החוזר על האמור בבקשה.

מנגד, לתגובת המשיבה צורפו אסמכתאות רבות התומכות בטענותיה. כך עולה מנספח א' לתגובה כי ביום 12.11.2009 קיבל המבקש את הודעת הקנס לידי (האישור נחתם על ידו). כן צורפה ההודעה שנדבקה על רכבו של המבקש במועד ביצוע העבירה ביום 3.5.2002, הודעה הכוללת מס' רכבו של המבקש. לאור האישור ממשרד הרישוי, שצורף אף הוא לתגובה כנספח ב1, עולה כי הרכב היה רשום על שמו של המבקש במועד ביצוע העבירה. מכל מקום, המבקש אינו מכחיש את בעלותו על הרכב במועד ביצוע העבירה.

לאור המסירות החוזרות שבוצעו ביום 9.2.2003 וביום 12.11.2009 לפחות, אני קובעת כי המבקש ידע זה מכבר על קיום ההליכים נגדו ובחר מטעמים השמורים עימו, שלא לפעול. רק לאחרונה, עת החלה המשיבה לפעול לגביית החוב, החליט המבקש לפנות לבית המשפט.

לענין זה יפים דברי בית המשפט בב"ש 12739/07 דליה מיכאל נ' עירית ירושלים:

"אפילו הייתי רואה בבקשה משום בקשה להישפט, וזאת כדי לטעון שהעבירות וכך גם העונשים התיישנו, אין מקום לקבלה, משהוגשה לאחר שהמבקשת המתינה זמן כה ממושך, מעל ומעבר לזמן סביר".

די בנימוק זה כדי לדחות בקשתו על כל חלקיה.

5. אף אם הייתי מקבלת טענת המבקש כי ההודעה נמסרה לו רק לפני שנה - אין בידי לקבל עתירתו.

סעיף 229 (א) לחסד"פ קובע כי מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצוין בה, זולת אם הודיע תוך 90 יום כי ברצונו להישפט או שהגיש בקשה לביטול תוך 30 יום.

טענת המבקש כי פנה למשיבה לפני כשנה לא זו בלבד שנטענה בעלמא, ללא כל תימוכין, לא בדבר עצם הפנייה, מועדה ותוכנה אלא שאין בה כשלעצמה אף כדי להוות טעם המצדיק את האיחור שבהגשת הבקשה מעבר למועדים המפורטים בחוק.

ככל שהייתה אכן פנייה שכזו, הרי שהיה עליו לעקוב מה עלה בגורלה.

המבקש אף אינו מצביע על כל סיבה שמנעה ממנו הגשת הבקשה במועד, שלא לומר על סיבה שאינה תלויה בו. בענייניו כאמור, המבקש לא פעל בתוך המועד הקבוע, לא פעל כאשר קיבל את הודעת תשלום הקנס בשנת 2003, לא פעל בעקבות ההודעה שקיבל בשנת 2009 (עליה קיים אישור מסירה חתום על ידו - נספח א' לתגובת המשיבה) ולא פעל כאמור כאשר קיבל הודעה כאמור "לפני כשנה" לדבריו.

לפיכך, רואים את המבקש כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס, הכל בהתאם להוראת סעיף 229 (ח2) לחסד"פ.

אשוב ואדגיש, לבקשת המבקש לא צורף מסמך כלשהוא הבא לתמוך בטענותיו. לעומת זאת, צירפה המשיבה את כל האישורים הנדרשים הבאים לתמוך בגרסתה.

6. אף לגופו של עניין, לא מצאתי להיעתר לבקשה.

דוח החנייה הונח על חלון הרכב ביום 03.05.02.

הודעת תשלום הקנס נשלחה למבקש ביום 09.02.03 כעולה מנספח ג' לתגובת המשיבה.

בהתאם לתקנה 44 א לתקנות סד"פ, רואים את הודעת תשלום הקנס (דוח חנייה) כאילו התקבלה אצל המבקש כדין. (ור' לעניין זה ב"ש (י-ם) 12739/07 דליה מיכאל נ' עירית י-ם; עפ"א 33907-10-10 בנימין רובין נ' עירית נתניה; בעפ"א 80173/08 ברונשטיין נ' עירית ת"א).

משהוצג אישור המשלוח בדואר רשום, יצאה בכך המשיבה כדי חובתה.

7. מכל האמור ומשקבעתי כי המבקש ידע על קיום הקנס לפני זמן רב (משנת 2003 ולמצער משנת 2009) ונמנע מלפעול, הנני קובעת כי המבקש הינו מבחינת "מי שהודה והורשע" כאמור בסעיף 229 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי ודין הבקשה להידחות.

8. למעלה מן הדרוש, טענת המבקש כי לא שהה בעיר אילת במועד הדו"ח, נטענה בעלמא, ללא כל תימוכין ומשהוכח כי המבקש היה הבעלים של הרכב נשוא הבקשה במועד ביצוע העבירה, עליו לשאת בקנס שהוטל עליו על כל תוספותיו.

9. לאור האמור לעיל, באתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות, ללא צורך בזימון הצדדים דיון בבקשה. לפיכך, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק החלטתי זו לצדדים בדואר רשום.

ניתנה היום, 14 פברואר 2013, בהעדר הצדדים.